

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. N.**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Veronské náměstí 590, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, č. j. 2 Az 74/2017 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č. j.: OAM-9/ZA-ZA14-K01-PD1-2015, žalovaný rozhodl podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neprodloužení doplňkové ochrany žalobci.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 2 Az 74/2017 - 50. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které namítal, že již v řízení před žalovaným nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, a proto nemohlo dojít ke správnému posouzení věci. Důkazy, které správní orgán opatřil, nebyly úplné. Městský soud tedy nemohl správně posoudit rozhodné skutkové a právní otázky. Městský soud tak zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti. Rovněž nereflekoval návrh zástupce stěžovatele učiněný v průběhu jednání dne 28. 5. 2020, že v případě odročení jednání doloží důkazy o aktuální situaci v Doněcké a Luhanské oblasti a o plánované další vlně mobilizace. Stěžovatel rovněž požádal o poskytnutí lhůty 14 dní k tomu, aby tyto

důkazy mohl doložit v řízení o kasační stížnosti. S ohledem na uvedené navrhl, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Stěžovatel fakticky namítá toliko nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, a z toho pramenící nesprávné posouzení věci. K této námitce zdejší soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17. Ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, podle kterého musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalovaný a následně městský soud při posouzení skutkového stavu vycházeli především z pohovoru se stěžovatelem a dále z informací a zpráv jednotlivých organizací a institucí, konkrétně se jednalo o Informace MV VB z ledna 2016 – Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2017, Výroční zprávu Amnesty International z února 2017, Výroční zprávu Freedom House z ledna 2017, Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2016 z března 2017, Zprávu organizace Equal Rights Trust ze srpna 2015, Informace OAMP – Situace v zemi z listopadu 2016, Informace MZV ČR č. j. 103518/2016-LPTP z června 2016, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP z července 2016, Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP z října 2015, atd. Uvedené podklady splňují výše jmenované podmínky a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury. V této souvislosti lze dále uvést, že s podklady rozhodnutí se stěžovatel seznámil dne 29. 5. 2017. Na výslovnou otázku správního orgánu sdělil, že doplnění podkladů nenavrhuje, ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřil a neuvedl ani žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.

[8] Nelze přisvědčit ani námitce, že městský soud nevyhověl návrhu zástupce stěžovatele na odročení jednání za účelem předložení dalších důkazů. Zástupce stěžovatele při jednání před městským soudem výslovně uvedl, že návrh na doplnění dokazování nemá. Předtím sice zmínil, že by teoreticky bylo možné doložit „nějaké věci z rádia a televize“, ale žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování neučinil. Nemohlo tedy dojít k namítané vadě řízení. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že těžiště dokazování má probíhat před správními orgány,

pokračování

kteří mají prvotně zjišťovat skutkový stav (srov. např. rozsudek ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, usnesení ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Azs 118/2017 - 144, či ze dne 29. 5. 2019, č. j. 6 Azs 335/2018 - 35). Stěžovatel měl dostatek času k doplnění důkazů, a to již od okamžiku seznámení se s podklady rozhodnutí žalovaného. Žádné důkazní prostředky však nepředložil, a to ani v řízení před Nejvyšším správním soudem, přestože avizoval, že tak učiní do 14 dnů od podání kasační stížnosti.

[9] V nyní posuzovaném případě nebyla stěžovateli prodloužena doplňková ochrana, která mu byla přiznána rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015 z důvodu aktuálně zhoršené bezpečnostní situace v Dněpropetrovské oblasti na Ukrajině, tedy v místě trvalého pobytu stěžovatele. Obdobnou situací se kasační soud již opakovaně zabýval, a to i v případech žadatelů pocházejících z Dněpropetrovské oblasti. K doplňkové ochraně je možné odkázat např. na rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 463/2004 - 43, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010 - 69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, či ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publ. pod č. 1849/2009 Sb. NSS. Žalovaný i městský soud postupovali v souladu s uvedenou judikaturou a nepochybili při hodnocení zjištěného skutkového stavu. Výše uvedené shromážděné podklady potvrzují, že na Ukrajině došlo od roku 2015 ke zklidnění situace, přičemž reálné nebezpečí se týká tzv. linie dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Lze tak souhlasit se závěrem, že na rozdíl od situace, kterou žalovaný posuzoval při vydání rozhodnutí ze dne 3. 4. 2015, nyní již není dán důvod předpokládat hrozící nebezpečí vážné újmy v Dněpropetrovské oblasti, ve které má stěžovatel byt a zázemí (srovnej i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 101/2019 - 24, ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 Azs 543/2018 - 27, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018 - 31, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 Azs 310/2018 - 45, či ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020 - 39).

[10] Nejvyšší správní soud považuje rovněž za vhodné odkázat na dostatečně prejudikovanou otázku tzv. možnosti vnitřní ochrany, resp. možnosti vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, publ. pod č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS).

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nikterak nezlehčuje pozici stěžovatele a chápe jeho obtížnou situaci. Prostřednictvím azylového řízení však nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmu, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu, když stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že usiluje o legální pobyt v České republice. Pokud má stěžovatel zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť žaloba směřovala proti rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Podle § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 uvedeného zákona má v takovém případě podání kasační stížnosti odkladný účinek ze zákona.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu